

Dragan Mitić

Lublana ni bila zaspana

Ne, prav zares ne. Vsaj v naših letih, sedemdesetih in osemdesetih prejšnjega stoletja. Ej »prejšnjega stoletja« - a je mogoče da smo mi in naši spomini že deli prejšnjih stoletij?

Pa vseeno, ne tako dolgo nazaj, je bilo drugače. Pravijo sedaj »Lublana je zaspana«. E, tedaj ni bila, zagotavljam. Ma prej bi veljalo, da ni bilo časa za spanje, vsaj dokler se ni pošteno zdanilo. To je bila mladost – to so bile zabave.

Mislím, da sem bil dovolj blizu središča dogajanja, da lahko o tem govorim. Moj kolega je bil morda en glavnih, kar je pomenilo, da je pogosto že ta isti dan letel do Trsta, kupil »long play vinilko« novega punka, ki se ga v Jugi še ni dalo kupiti. Ta se je že isti večer vrtela v klubu v študentu v kleti legendarnega bloka IV. Odprlo se je po večerji ob dvajseti uri, a je bil že čez pol ure prostor zapolnjen z dimom in mladino do vrha nizkega stropa – ja, težko se je dihala notri. A komu je bilo mar za to in za čas, ki je tu tekkel drugače ... bilo ga je dosti več, kot na drugih krajih, celo drugih zabaviščih. Redno je bilo odprto do polnoči, vendar ni bilo zadolženega, da vrata zares tedaj zapre in pogosto smo bili tukaj z ušesi in glavo napolnjeno z novimi zvoki tudi do druge ure zjutraj ali pa še dlje ... Nemarno si lahko pustil zadnjo izpraznjeno steklenico piva in tako prispeval, da so zaposlili še kakšnega študenta za pospravljanje nesnage, poleg tistega za ozvočenje, za pobiranje vstopnic, skrb za red ... kar nekaj jih je bilo angažiranih, vendar se ne spomnim večjih preteпов. Dogajalo se je, da sta se na istem prostoru našla dva tipa in ena punca, vendar se je to reševalo brez hrupa, zunaj v parku študenta, tudi to kot en del nore zabave.

Našem disku ni mogla do živega niti sanitarna inšpekcija, ki ga je sicer zaprla v študentu, a smo se iz Rožne doline preselili v Šiško in potem v samo središče Lublane na Kersnikovo v K4. Pogosto se je dogajalo, da tam ni bilo prostega mesta ... enostavno nisi mogel notri, toliko publike je bilo vedno. A si nismo preveč belili glave ... šli smo proti »Turistu« - Hotelu Turist. Pogosto se tudi pomešali med množico »pred Turistom« - tako se je reklo tedaj omiljeni Ljubljanski točki zbiranja praviloma mladih. V Turista si prišel s prerivanjem mimo vratarjev, ki so vestno štelí obiskovalce... Vedno jih je prišlo več notri kolikor je bilo dovoljeno, a vseeno kapaciteta niti približno ni zadostovala potrebam. Odgovor na to je bil enostaven – zabavali smo se »pred Turistom«. Klepetali smo, malo spili in pokadili in se neskončno dobro imeli. Delili smo se samo na tiste, ki so prav ta večer bili notri »v Turistu« ali pa »pred Turistom«. Drugače poslušali isto glasbo od punka do novega vala, elektronik in nekaj, kar smo mu mi rekli »Radio Študent music« ... Vendar je to pomenilo: najbolj svežo, najbolj vročo muziko, ki se je tedaj v Jugi sploh dobila.

Tedaj sem postal lastnik tudi svojega prvega avtomobila: stare zastave, ki je velikokrat vžgala iz neznanih vzrokov in jo je bolj kot motor avta, ki je porabljal približno enako olja kot bencina, podžigala in peljala mladost v avtu in njena želja po gibanju, po novem. Včasih so bili vratarji v Turistu zoprni in niso nasedli moji ali puncí kakšnega kolega, ki ni imela še »čisto polnih osemnajst«, čeprav se je zelo bogato našminkala ... in smo hitro poiskali in tudi našli alternativo. Če je v rezervorju bilo nekaj bencina, potem smo skočili v Bizovik v »Super Li«. Posebej, če je bil četrtek, je potem Li zmagal – vedno, čeprav je to bila bolj »namišljena navada«. Ob torkih pa »obvezno v »Turista«! Zakaj? Noben ni imel pravega odgovora, vendar je to redno

povzročalo preglavice in vratarjem in na koncu policistom, ki so morali do pozno v noč urejati prehodnost cest v neposredni bližini – redno je nastajal prometni kolaps. A mi smo to z mladostniško brezbriznostjo pospremili z nasmehom, češ da je to tudi del zabave. Nekaj časa »čvek« v kakšnem od bližnjih bifejev ... ne spomnim se, da smo posedali v parkih ali na trati. Če so se upanja za vhod v disko razblinila in če je ostalo še nekaj hlapov bencina v rezervoarju, potem se šlo v »Stopoteko«... in potem še v »Palmo« ...

Velikih preprek za zabavo zares ni bilo ali pa jih mi nismo resno »jemali« in študentje iz različnih krajev so bili zelo dobro organizirani ter prirejali redne zabave: sicer malo obarvane z lokalno kulinariko ali kakšnim običajem, jedjo, čeprav odprto za vse regije, vse nas mlade. Znali smo se pa zabavati tako na literarnih večerih, kakor zabavah študentskih društev z vzhoda ali zahoda Slovenije. Nekatera so se raje zbirala na Rožniku, druga od študentskih domov do Litostroja, Festivalne, celo Gospodarskega razstavišča ...

Za neke »naše« zabave je bila izbrana sicer velika pivnica »Emona«. A je bila pogosto tudi premajhna, da bi na zabavo sprejela vse nas ... So zaprli vrata ... Ni pomagalo ... Nekaj študentov prepotrebni zabave jih je kar snelo ... Nekaj časa smo jih gledali naslonjena na študentski dom ... Slišal sem, da že nekaj časa uspešno opravljajo svojo nalogo, na neki kmetiji na krajnem severovzhodu Slovenije.

Naše mladosti ni več. Zdi se mi, da je Ljubljana sedaj bolj ali manj »zaspana«.